

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11504/2025
17.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији су пуномоћници Драгана Топалов и Милош Галовић, адвокати из ..., против тужене ББ ПР Трговина на мало „Л Декор“ Сомбор, чији је пуномоћник Милица Дулановић, адвокат из ..., ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 842/24 од 29.04.2025. године, на седници одржаној 17.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 842/24 од 29.04.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 842/24 од 29.04.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 842/24 од 29.04.2025. године, ставом првим изреке, жалба тужиље је делимично усвојена а делимично одбијена и пресуда Основног суда у Сомбору П 956/22 од 29.01.2024. године у побијаном одбијајућем делу и делу одлуке о трошковима поступка преиначена тако што је тужбени захтев делимично усвојен и обавезана тужена да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете исплати 100.000,00 динара и то за претрпљене физичке болове 50.000,00 динара и за претрпљени страх 50.000,00 динара, све са законском затезном каматом од дана пресуђења 29.01.2024. године до исплате и на име трошкова парничног поступка 148.511,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности одлуке до исплате, те је одбијен захтев тужене за накнаду трошкова поступка, док је у преосталом побијаном одбијајућем непреиначеном делу главног захтева првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове другостепеног поступка од 19.740,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, применом одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужила је благовремено дала одговор на ревизију, захтевајући трошкове ревизијског поступка.

Према одредби члана 404. ст. 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

Побијаном правноснажном пресудом, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле за накнаду нематеријалне штете за претрпљене физичке болове и страх сходно одредби члана 154., 155., 173.-177. и 200. ЗОО, с обзиром да је тужена по правилима одговорности за штету од опасне делатности у обавези да накнади штету коју је тужила претрпела у виду телесне повреде убодом на ексер који је био на улици уз градилиште туженог које није било на адекватан и прописани начин ограђено и заштићено. Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом тужене не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, нити се указује на супротне одлуке, већ се оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, због чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је 14.07.2022. године. Вредност предмета спора побијаног дела је 100.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то и ревизија тужене није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

У споровима мале вредности дозвољеност ревизије се не цени према одредби члана 13. став 1. тач. 2. и 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 55/14), односно новелираној одредби члана 403.

став 2. тачке 2. и 3. ЗПП, па преиначење првостепене пресуде од стране другостепеног суда није од утицаја на дозвољеност изјављене ревизије.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни суд је одбио захтев тужиле за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**